

۲۰۰ نکته کلیدی و مهم حسابرسی

۱. مبنای گزارش حسابرسی را رسیدگی های حسابرس مستقل فراهم می آورد.
۲. بیان حدود رسیدگی، برای تعیین و محدود کردن مسئولیت حسابرسان است.
۳. اعتقاد به درستکاری مدیران برای اظهار نظر نسبت به صورت های مالی کافی نیست.
۴. حسابرسی شرکت های دولتی ایران توسط دیوان محاسبات کشور صورت می گیرد.
۵. طبق مقررات قانون تجارت ایران، رسیدگی به صورت های مالی شرکت سهامی عام توسط بازرس قانونی منتخب مجمع عمومی صاحبان سهام است.
۶. حسابرس مستقل به هر شخص یا مرجعی که او را انتخاب کرده است، گزارش می دهد.
۷. بازرس قانونی توسط مجمع عمومی صاحبان سهام انتخاب می شود.
۸. بازرس قانونی موظف است کلیه گزارشات وقوع جرم را صرفاً به مجمع عمومی صاحبان سهام ارائه نماید.
۹. مهمترین نقش حسابرس در رسیدگی به صورتهای مالی اعتباردهی است.
۱۰. منظور از اعتباردهی حسابرسان عبارت است از ایجاد اطمینان نسبت به قابلیت اتکای صورت های مالی.
۱۱. تصمیم نهایی در مورد اینکه حسابرسان نسبت به صاحبکاران خود مستقل به نظر می رسند؛ باید توسط جامعه اتخاذ شود.
۱۲. حسابرس به خاطر حفظ اعتبار حرفه نزد جامعه است که در حین رسیدگی ها کوشش می کند مستقل به نظر برسد.
۱۳. هدف اصلی حسابرسی تعیین مطلوبیت ارائه صورتهای مالی است.
۱۴. حسابرسی ضمنی معمولاً در طول دوره مالی و بعضاً در پایان دوره مالی انجام می شود.
۱۵. در حسابرسی ضمنی، کنترل های داخلی مورد رسیدگی و ارزیابی قرار می گیرد و نتیجه آن تحت عنوان گزارش نامه مدیریت تهیه و ارائه می شود.

۱۶. معیار مورد استفاده در حسابرسی صورت‌های مالی، استانداردهای حسابداری است.
۱۷. معیار مورد استفاده در حسابرسی رعایت، قوانین موضوعه است.
۱۸. رسیدگی‌های حساب‌رسان دیوان محاسبات نمونه‌ای از حسابرسی رعایت است.
۱۹. حسابرسی رعایت توسط حساب‌رس مستقل، به صورت یک پروژه جداگانه یا همراه با حسابرسی صورت‌های مالی انجام می‌شود.
۲۰. یکی از اهداف خاص حسابرسی عملیاتی برای تعیین این است که آیا واحدهای عملیاتی خاص شرکت به طور کارا و اثربخش انجام وظیفه می‌نمایند؟
۲۱. هدف حسابرسی عملکرد عبارت است از تعیین میزان کارایی و اثربخشی مدیران واحد تجاری.
۲۲. بررسی انطباق عملکرد مدیران واحد تجاری با سیاست‌های صاحبان سهام از اهداف حسابرسی مدیریت می‌باشد.
۲۳. انتخاب مناسب‌ترین روش‌های حسابرسی برای هر کار، مستلزم کاربرد قضاوت و تجربه حرفه‌ای است.
۲۴. استانداردهای حسابرسی با روش‌های حسابرسی فرق دارند. به این معنی که روش‌های حسابرسی مربوط می‌شوند به مراحل انجام رسیدگی.
۲۵. هدف استانداردهای حسابرسی آن است که انجام حسابرسی و ارائه گزارش بر اساس ضوابط صورت گیرد.
۲۶. استانداردهای عمومی شامل صلاحیت‌های فردی حساب‌رسان می‌باشد.
۲۷. استقلال رای، صلاحیت و آموزش فنی از جمله استانداردهای عمومی می‌باشند.
۲۸. طبق اولین استاندارد عمومی حسابرسی، حسابرسی باید توسط فرد یا افرادی انجام شود که آموزش فنی و تجربه کافی داشته باشند.
۲۹. اعمال مراقبت‌های حرفه‌ای، احتمال بروز هر گونه کوتاهی یا از قلم افتادگی با اهمیت را منتفی می‌سازد.
۳۰. اعمال مراقبت‌های حرفه‌ای در اجرای حسابرسی مستلزم بررسی دقیق کارهای انجام شده در هر یک از سطوح سرپرستی است.

۳۱. خلاصه ماهیت و محتوای سه استاندارد اجرای عملیات، معیارهای برنامه ریزی، ارزیابی سیستم کنترل داخلی و گردآوری شواهد است.
۳۲. استانداردهای اجرای عملیات شامل کسب شناخت از ساختار کنترل داخلی توسط حسابرس است.
۳۳. بر اساس استانداردهای حسابرسی، حسابرس باید سیستم کنترل‌های داخلی شرکت را بررسی و ارزیابی نماید.
۳۴. کسب شواهد و مدارک کافی و قابل اطمینان به عنوان مبنایی برای اظهارنظر نسبت به صورت‌های مالی، در ارتباط با استانداردهای اجرای عملیات است.
۳۵. بر اساس استانداردهای گزارشگری، گزارش حسابرسی باید تصریح کند که صورت‌های مالی طبق استانداردهای حسابداری تهیه شده است یا خیر.
۳۶. برخوردار بودن از دانش و تجربه حرفه‌ای جزء استانداردهای عمومی حسابرسی است.
۳۷. تصمیم‌گیری در مورد کفایت مستلزم قضاوت حرفه‌ای حسابرس است.
۳۸. موضوع اصلی مورد رسیدگی حسابرس مستقل صورت‌های مالی است.
۳۹. در بند مقدمه گزارش حسابرسان بیان می‌شود که صورت‌های مالی مورد حسابرسی حسابرس قرار گرفته است.
۴۰. مسئولیت تهیه صورت‌های مالی با هیئت مدیره است.
۴۱. عبارت «مسئولیت تهیه صورت‌های مالی با مدیریت شرکت است» در بند مقدمه گزارش حسابرس مستقل درج می‌شود.
۴۲. موضوع برنامه ریزی کار حسابرسان در بند حدود رسیدگی در تعریف کار حسابرسی عنوان می‌شود.
۴۳. استانداردهای حسابرسی در نهایت، پشتوانه منطقی لازم را جهت تامین مبنایی منطقی برای اظهارنظر حسابرسان مشخص می‌سازد.
۴۴. هنگامی که حسابرس اظهارنظر مقبول ارائه نمی‌نماید، باید همه دلایل اساسی برای اظهارنظر غیر مقبول را در یک یا چند بند توضیحی جداگانه بعد از بند حدود رسیدگی و قبل از بند اظهارنظر ذکر نماید.
۴۵. گزارش مردود زمانی صادر می‌شود که عدم توافق اساسی باشد.

۴۶. گزارش عدم اظهارنظر در شرایطی صادر می‌شود که ابهام و محدودیت اساسی وجود داشته باشد.
۴۷. چنانچه اشکالات مشاهده شده دارای اهمیت اساسی باشد، نوع اظهارنظر حساب‌برسان مردود یا عدم اظهارنظر خواهد بود.
۴۸. تاکید بر مطلب خاص به صورت یک پاراگراف توضیحی بعد از بند اظهارنظر درج می‌گردد.
۴۹. هدف از تهیه آیین رفتار حرفه ای عبارت است از ارائه رهنمودهای عملی به اعضا به منظور بهبود بخشیدن به کیفیت ضوابط حرفه.
۵۰. هدف اساسی رعایت آیین رفتار حرفه ای توسط حسابداران رسمی بهبود کیفیت ضوابط حرفه است.
۵۱. لازمه دستیابی به اهداف حرفه حسابداری توسط حسابداران رسمی پایبندی به اصول آیین رفتار حرفه ای است.
۵۲. رازداری جزء اصول بنیادی آیین رفتار حرفه ای است.
۵۳. طبق اصل درستکاری و بی طرفی حسابداران رسمی باید از ایجاد روابطی که امکان اعمال نفوذ دیگران، پیشداوری یا تمایلات جانبدارانه را فراهم می‌کند پرهیزند.
۵۴. طبق اصل تضاد منافع حسابدار رسمی باید از ایجاد روابطی که می‌تواند بر کار او تاثیر نامطلوب بگذارد و به درستکاری حرفه ای وی لطمه وارد کند پرهیزد.
۵۵. طبق اصل صلاحیت حرفه ای حسابداران رسمی نباید به دارا بودن تخصص‌ها یا تجربیاتی که فاقد آن هستند تظاهر کنند.
۵۶. طبق اصل رازداری حسابداران رسمی نباید اطلاعات گردآوری شده در جریان رسیدگی خود را فاش یا از آنها در جهت منافع خود یا اشخاص ثالث استفاده کنند.
۵۷. طبق اصل رازداری، حسابدار رسمی باید اسرار کار شرکت را تنها در اختیار مجمع عمومی صاحبان سهام و مراجع ذیصلاح قانونی قرار دهد.
۵۸. طبق اصل رازداری، افشای اطلاعات در صورتی مجاز است که قانون افشای اطلاعات را الزامی نموده باشد.

۵۹. طبق اصل استقلال حسابرسی نمی‌توانند نسبت به صورت‌های مالی موسسه ای که در آن دارای منافع هستند اظهار نظر نمایند.
۶۰. مدیران و کارکنان درگیر در انجام کار و کلیه شرکا می‌بایست به صاحبکاران خود استقلال داشته باشند.
۶۱. تحصیل بیش از ۲۵ درصد درآمدهای مستمر سالانه یک موسسه حسابرسی از یک صاحبکار یا گروه صاحبکار خاص، برای مدتی بیش از ۲ سال می‌تواند موجب بروز شک و تردید و ابهام نسبت به استقلال موسسه حسابرسی گردد.
۶۲. انجام عملیات حسابرسی یک صاحبکار برای مدتی بیش از ۳ سال توسط یک مسئول کار و بیش از ۵ سال با مسئولیت یک شریک ممکن است باعث خدشه دار شدن استقلال حسابرس شود.
۶۳. چنانچه قبل از اتمام کار حسابرسی، صاحبکار تصمیم به تغییر حسابرس داشته باشد، حسابرس جایگزین باید جامعه حسابداران رسمی ایران را از این موضوع مطلع نماید.
۶۴. طبق اصل آگهی و تبلیغات درج آگهی در جراید توسط حسابداران رسمی شاغل به منظور جلب مشتری موجه شمرده نمی‌شود.
۶۵. موسسات حسابرسی عضو جامعه حسابداران رسمی ایران مجاز نیستند تغییر شرکا یا نشانی و تلفن خود را با حروف درشت تر در جراید منتشر نمایند.
۶۶. تبلیغات عبارت است از اطلاع رسانی به عموم با نگرش جلب مشتری، درباره خدمات و مهارت‌های قابل ارائه توسط حسابدار رسمی.
۶۷. سهل‌انگاری حسابرس یعنی اعمال نکردن مراقبت‌های حرفه‌ای.
۶۸. منظور از قصور حسابرس، بی‌توجهی عمده نسبت به استانداردهای حسابرسی است.
۶۹. اقدامات عمدی صاحبکار که به ارائه نادرست صورت‌های مالی منجر می‌شود، تقلب نامیده می‌شود.
۷۰. موسسه حسابرسی، موسسه ای است که به منظور انجام خدمات حسابرسی، بازرسی قانونی و سایر خدمات تخصصی و حرفه‌ای، توسط حداقل سه نفر حسابدار رسمی شاغل، تحت عنوان موسسه غیر انتفاعی تشکیل می‌شود.
۷۱. شرکای موسسه حسابرسی در مقابل فعالیت‌های موسسه و اشخاص ثالث متضامناً مسئولند و باید به طور تمام وقت در همان موسسه به کار حرفه‌ای اشتغال داشته باشند.

۷۲. مهمترین مسئولیت شریک در یک موسسه حسابرسی تعیین اهداف و اولویت‌های حسابرسی است.
۷۳. برقراری تماس با صاحبکار جزء وظایف شرکا موسسه حسابرسی است.
۷۴. اعمال کنترل کیفیت در سطح موسسه حسابرسی و در سطح هر کار حسابرسی با شریک موسسه حسابرسی است.
۷۵. مسئولیت اعمال استانداردهای اجرای عملیات و تعیین روش‌های رسیدگی برای هر حسابرسی از وظایف مدیر موسسه حسابرسی است.
۷۶. دادن آموزش ضمن کار به حسابرسان و کمک حسابرسان جزء وظایف و مسئولیت‌های حسابرسان ارشد موسسه حسابرسی است.
۷۷. جلسه توجیهی حسابرسان ارشد برای اعضای گروه حسابرسی که معمولاً پیش از شروع کار برگزار می‌شود اساساً برای راهنمایی کارکنان در زمینه مسایل فنی است.
۷۸. برنامه ریزی در حسابرسی، یعنی تدوین یک طرح کلی و یک طرح تفصیلی برای تعیین نوع و ماهیت، زمان بندی اجرا و حدود روش‌های حسابرسی مربوط به هر کار حسابرسی.
۷۹. آغاز و پایان فرآیند برنامه ریزی حسابرسی به ترتیب تصمیم به قبول کار جدید، امضا و تحویل گزارش حسابرسی است.
۸۰. ترکیب اعضای کمیته حسابرسی یک شرکت عموماً اعضای از هیئت مدیره که نه در استخدام شرکت باشند و نه مسئولیت اجرایی داشته باشند.
۸۱. کسب شناخت از فعالیت‌های واحد مورد رسیدگی توسط حسابرسان به منظور شناسایی رویدادها، معاملات و عملیاتی که می‌تواند اثر با اهمیتی بر صورت‌های مالی داشته باشد.
۸۲. آیین رفتار حرفه‌ای، حسابرس جانشین را ملزم به پرس و جو از حسابرسان قبلی می‌نماید.
۸۳. دلیل و ضرورت تماس با حسابرسان قبلی، پذیرفتن یا نپذیرفتن کار است.
۸۴. حسابرس برنامه حسابرسی را برای پیش بینی زمان لازم جهت اجرای روش‌های حسابرسی به منظور اثبات اقلام صورت‌های مالی مورد استفاده قرار می‌دهد.

۸۵. پیش نویس طرح حسابرسی معمولاً قبل از شروع کار در محل صاحبکار تهیه گردیده و در طول رسیدگی ها تعدیل و اصلاح می شود.

۸۶. برنامه حسابرسی همواره سرپرستان را در جریان پیشرفت کار قرار می دهد. و ابزار مفید برای برنامه ریزی، زمان بندی و کنترل عملیات حسابرسی محسوب می شود. وجود برنامه حسابرسی، این اطمینان را می دهد که هیچ یک از اقدامات اساسی و لازم برای اثبات مانده ها نادیده گرفته نخواهد شد.

۸۷. در صورت احتمال وجود شرایطی که ممکن است موجب اشتباه و یا تحریف با اهمیت در صورت های مالی شود، حسابرس باید حسابرسی را با تردید حرفه ای برنامه ریزی و اجرا نماید.

۸۸. طبق استانداردهای حسابرسی، حسابرسی باید به گونه ای طراحی شود که از نبود اشتباه و یا تحریفی با اهمیت در صورت های مالی اطمینان معقول بدست آید.

۸۹. حسابرس در هر کار حسابرسی باید اهمیت و رابطه آن را با خطر حسابرسی ارزیابی کند.

۹۰. احتمال خطر اینکه حسابرس نسبت به صورت های مالی حاوی اشتباه یا تحریف با اهمیت، نظر حرفه ای نامناسب اظهار کند، خطر حسابرسی نامیده می شود.

۹۱. خطر کنترل عبارت است از احتمال رخ دادن یک اشتباه یا تحریف با اهمیت در مانده یک حساب یا گروه

معاملات، با فرض اینکه ساختار کنترل داخلی شرکت نتواند از وقوع آنها جلوگیری یا به موقع آنها را کشف کند.

۹۲. احتمال خطر رخ دادن یک اشتباه یا تحریف با اهمیت در مانده یک حساب یا گروه معاملات، با فرض اینکه برای آن کنترل داخلی وجود نداشته باشد، خطر ذاتی نامیده می شود.

۹۳. خطر ذاتی باید در مرحله برنامه ریزی حسابرسی ارزیابی گردد.

۹۴. هدف حسابرس مستقل از برآورد خطر کنترل، برآورد خطر عدم کشف برای ادعاهای مندرج در صورت های مالی است.

۹۵. هرچه کنترل های داخلی جامع تر و کامل تر باشد، خطر کنترل پایین تر ارزیابی می شود.

۹۶. خطر عدم کشف ناشی از آزمون های محتوای حسابرسی است.

۹۷. خطر ذاتی و خطر کنترل به دلیل اینکه مستقل از حسابرسی صورتهای مالی وجود دارند با خطر عدم کشف تفاوت دارند.

۹۸. هر چه مبلغ اهمیت بالاتر باشد، خطر حسابرسی کاهش می یابد.

۹۹. کنترل های داخلی شامل طرح سازمان و روش ها و اسنادی است که در ارتباط با حفاظت دارایی ها و قابلیت اتکای مدارک حسابداری بکار گرفته می شود.

۱۰۰. کنترل های داخلی زمانی منجر به افزایش قابلیت اتکای مدارک حسابداری خواهد شد که افراد با تضاد منافع در تهیه آن مدارک شرکت داشته باشند.

۱۰۱. کنترل های داخلی به دو دسته مالی و عملیاتی تقسیم می شود.

۱۰۲. کنترل های پایه، کنترل هایی هستند که جهت حصول اطمینان از ثبت صحیح و کامل فعالیت های واحد تجاری استقرار می یابند.

۱۰۳. هدف از بکارگیری کنترل های پایه حصول اطمینان از ثبت صحیح و کامل فعالیت های واحد تجاری است.

۱۰۴. مشاهده عینی و شمارش دارایی های شرکت در فواصل زمانی، جزء کنترل های داخلی پایه حسابداری است.

۱۰۵. تقسیم وظایف از جمله کنترل های داخلی انطباطی است.

۱۰۶. استقرار کنترل های داخلی در هر واحد تجاری به اندازه، نوع عملیات، اهداف واحد تجاری و هزینه اجرای آن بستگی دارد.

۱۰۷. از دیدگاه حسابرسی صورتهای مالی، ویژگی های سیستم کنترل داخلی عبارتند از: محیط کنترلی، سیستم حسابداری و روش های کنترلی.

۱۰۸. محیط کنترلی بیانگر نگرش کلی مدیریت در مورد استقرار سیستم کنترل داخلی و میزان اهمیت آن برای واحد تجاری است.

۱۰۹. حسابرسان داخلی کارایی عملیات سازمان را مورد بررسی قرار می دهند.

۱۱۰. حسابرسان داخلی به طور مستمر زیر نظر مدیران دستگاه انجام وظیفه می نمایند.

۱۱۱. حسابرسان داخلی یافته‌های خود از عدم کارایی کنترل‌های داخلی را طی گزارشی همراه با پیشنهادهایی به منظور بهبود عملکرد واحد تجاری و اعمال کنترل‌های داخلی، به مدیریت ارائه می‌دهند.
۱۱۲. بیشتر کار حسابرسان داخلی را حسابرسی عملیاتی تشکیل می‌دهد.
۱۱۳. مهمترین وجه تمایز حسابرس داخلی و حسابرس مستقل استقلال حسابرس مستقل است.
۱۱۴. کمیته حسابرسی یافته‌های حسابرسی را بررسی می‌کند و مسئول نظارت بر فرآیند تهیه صورت‌های مالی است. کمیته حسابرسی پل ارتباطی بین اعضای هیئت مدیره و حسابرسان مستقل و داخلی است.
۱۱۵. برای ایجاد کنترل‌های داخلی مناسب، هر معامله باید ۵ مرحله صدور مجوز، بررسی، تصویب، اجرا و ثبت را پشت سر بگذارد.
۱۱۶. به دلیل محدودیت‌های ذاتی سیستم‌های حسابداری و کنترل داخلی نمی‌توانند شواهد قطعی مبنی بر دستیابی به هدف‌ها را برای مدیریت فراهم کنند.
۱۱۷. مراحل ارزیابی ساختار کنترل‌های داخلی توسط حسابرس به ترتیب عبارت است از: شناخت سیستم، اجرای آزمون‌های کنترل، تعیین سطح ارزیابی شده از خطر کنترل، طراحی آزمون‌های محتوا.
۱۱۸. کسب شناخت از سیستم کنترل داخلی اولین مرحله از حسابرسی ضمنی است.
۱۱۹. هدف اولیه کسب شناخت از کنترل‌های داخلی یافتن شواهد برای کاهش ریسک کنترل به حد پایین تر، توجه به نکات ضعف سیستم حسابداری و کنترل‌های داخلی، طراحی حجم نمونه، نوع و ماهیت و زمان بندی آزمون‌های محتوا است.
۱۲۰. پرس و جو، مشاهده و آزمون از جمله روش‌های کسب شناخت از کنترل داخلی است.
۱۲۱. اطلاعات کسب شده از ساختار کنترل داخلی معمولاً به شکل پرسشنامه، شرح نوشته و یا نمودگر، به تنهایی و یا به صورت ترکیبی، مستند می‌شود.
۱۲۲. پرسش نامه کنترل داخلی ابزاری است برای مستند سازی شناخت حسابرسان از سیستم کنترل داخلی.
۱۲۳. هدف از تهیه پرسش نامه کنترل‌های داخلی ارزیابی سیستم کنترل داخلی است.

۱۲۴. پرسش نامه کنترل داخلی با توجه به کنترل‌های داخلی شرکت مورد رسیدگی به پرسش نامه کنترل داخلی پایه و استاندارد قابل طبقه بندی است.

۱۲۵. معمولاً پرسش نامه کنترل‌های داخلی قبل از شروع حسابرسی ضمنی تکمیل می‌شود.

۱۲۶. شرح نوشته، جریان چرخه‌های عمده معاملات را دنبال کرده و مجریان کارهای مختلف، مستندات که تهیه می‌شود و تقسیم وظایف را مشخص می‌کند.

۱۲۷. نمودگر، ضعف‌های سیستم کنترل‌های داخلی را به وضوح نشان نمی‌دهد.

۱۲۸. نمودگر سیستم عبارت است از ارائه یک سیستم یا یک سری عملیات پشت سر هم با علایم تصویری.

۱۲۹. برآورد اولیه از خطر کنترل عبارت است از ارزیابی اثربخشی سیستم‌های حسابداری و کنترل‌های داخلی واحد مورد رسیدگی در پیشگیری یا کشف و اصلاح اشتباهات یا تحریف‌های با اهمیت در سطح صورت‌های مالی.

۱۳۰. روش‌های حسابرسی بکار گرفته شده در مورد کسب شواهد درباره اینکه روشها چگونه طراحی شده و چگونه اجرا می‌شوند آزمون کنترل نامیده می‌شود.

۱۳۱. آزمون کنترل‌ها برای ارزیابی موثر بودن طراحی کنترل‌ها بکار می‌رود.

۱۳۲. آزمون رعایت روش‌ها به رعایت شدن و نشدن روش‌های کنترل داخلی می‌پردازد.

۱۳۳. حسابرس بر اساس اجرای آزمون کنترل‌ها و رعایت روش‌ها، اقدام به برآورد نهایی خطر کنترل می‌نماید.

۱۳۴. آزمون کنترل‌ها با مبالغ معاملات کاری ندارد. مشاهده نحوه عمل روش‌های حسابداری یک نوع آزمون کنترل است. آزمون کنترل‌ها بر موثر بودن طراحی کنترل‌ها و نیز اعمال آن‌ها تاکید دارد.

۱۳۵. هدف اولیه از اجرای آزمون رعایت روش‌ها ایجاد اطمینان معقول نسبت به این موضوع است که آیا ساختار کنترل داخلی به شکلی که طراحی شده است، به نحو موثری اجرا می‌شود یا خیر.

۱۳۶. هدف حسابرس از برآورد اولیه خطر کنترل، شناسایی انواع اشتباهات و تخلفاتی که ممکن است در صورت‌های مالی صاحبکار رخ دهد.

۱۳۷. حسابرس با انجام آزمون‌های رعایت روش‌ها می‌تواند به موارد عدم وجود کنترل‌های داخلی در شرکت مورد رسیدگی پی ببرد.
۱۳۸. هدف اصلی حسابرسان از ارزیابی سیستم کنترل داخلی، تعیین نوع و ماهیت، زمان بندی اجرا و حدود آزمون‌های محتوا است.
۱۳۹. هدف از برآورد خطر کنترل توسط حسابرس، تعیین اثر خطر کنترل بر سطح خطر عدم کشف است.
۱۴۰. حسابرس مستقل ضعف کنترل داخلی صاحبکار را با افزایش شواهد حسابرسی جبران می‌کند.
۱۴۱. هنگامی که خطر ذاتی و کنترل بالا باشد، حسابرس با افزایش آزمون‌های محتوا، خطر عدم کشف را به سطح قابل پذیرش کاهش می‌دهد.
۱۴۲. هنگامی که خطر کنترل بالا است، خطر عدم کشف قابل قبول باید پایین باشد تا خطر حسابرسی به سطحی قابل قبول کاهش داده شود.
۱۴۳. هدف عمده حسابرسان مستقل از ارائه نقاط ضعف سیستم کنترل داخلی تحت عنوان نامه مدیریت، کاهش مسئولیت قانونی حسابرسان است.
۱۴۴. هدف از بکارگیری حسابرسی مبتنی بر ریسک افزایش کارایی و اثربخشی حسابرسی است.
۱۴۵. در صورت اتکا بر سیستم کنترل داخلی، آزمون‌های محتوا محدودتر و در صورت عدم اتکا بر آن، آزمون‌های محتوا گسترده تر پیش بینی می‌گردد.
۱۴۶. در مرحله برنامه ریزی، حسابرس با تعیین خطر قابل پذیرش حسابرسی خطر عدم کشف را برآورد می‌کند.
۱۴۷. حسابرس برای تدوین طرح کلی حسابرسی باید خطر ذاتی را در سطح صورت‌های مالی برآورد کند و برای تدوین برنامه حسابرسی، این برآورد را به مانده حساب‌ها و گروه‌های معاملات ربط دهد.
۱۴۸. هدف اصلی حسابرس از ارزیابی خطر کنترل، برآورد خطر عدم کشف است.
۱۴۹. اهمیت با خطر حسابرسی و حدود آزمون‌های محتوا رابطه معکوس دارد.
۱۵۰. خطر قابل پذیرش حسابرسی و سطح اطمینان مکمل یکدیگرند.

۱۵۱. خطر قابل پذیرش حسابرسی با سطح اطمینان رابطه معکوس دارد.
۱۵۲. خطر قابل پذیرش حسابرسی با خطر عدم کشف رابطه مستقیم دارد.
۱۵۳. خطر قابل پذیرش حسابرسی با شواهد حسابرسی رابطه معکوس دارد.
۱۵۴. میزان خطر ذاتی و خطر کنترل در تعیین خطر قابل پذیرش حسابرسی موثر نیست.
۱۵۵. خطر قابل پذیرش حسابرسی با خطر عدم کشف ناشی از آزمون جزئیات رابطه مستقیم دارد.
۱۵۶. چنانچه سطح قابل پذیرش خطر عدم کشف کاهش یابد، میزان اطمینانی که مستقیماً از آزمون‌های محتوا بدست می‌آید باید افزایش یابد.
۱۵۷. بین خطر عدم کشف بررسی تحلیلی و خطر عدم کشف آزمون جزئیات معاملات رابطه معکوس و بین خطر عدم کشف بررسی تحلیلی و حجم شواهد حسابرسی رابطه مستقیم برقرار است.
۱۵۸. آزمون‌های محتوا، روش‌های حسابرسی هستند که با افزایش خطر عدم کشف، افزایش خواهند یافت.
۱۵۹. آزمون‌های محتوا با خطر عدم کشف رابطه معکوس دارد. حدود آزمون‌های محتوا یعنی استفاده از نمونه‌های بزرگتر یا کوچکتر. نوع و ماهیت آزمون‌های محتوا یعنی اجرای آزمون جزئیات معاملات به جای بررسی تحلیلی.
۱۶۰. هدف آزمون جزئیات معاملات که به عنوان آزمون‌های محتوا انجام می‌شود عبارت است از کشف اشتباهات و یا تحریف‌های با اهمیت در صورت‌های مالی.
۱۶۱. شواهد حسابرسی عبارت است از اطلاعات جمع‌آوری شده که فرض حسابرس را تایید یا رد می‌کند.
۱۶۲. شواهد حسابرسی معمولاً ماهیتی متقاعد کننده دارند نه قطعی.
۱۶۳. شواهد حسابرسی معمولاً از طریق ترکیب مناسبی از آزمون کنترل‌های داخلی و آزمون‌های محتوا گردآوری می‌شود.
۱۶۴. هدف حسابرسی از گردآوری شواهد حسابرسی، محدود کردن خطر حسابرسی است.

۱۶۵. کمیت شواهد حسابرسی با کیفیت آن‌ها رابطه معکوس دارد.
۱۶۶. میزان شواهد حسابرسی با مبلغ مورد رسیدگی رابطه مستقیم و با خطرهای ذاتی و کنترل رابطه مستقیم دارد.
۱۶۷. قابل اطمینان بودن شواهد حسابرسی به معتبر و مربوط بودن آنها بستگی دارد.
۱۶۸. حسابرسان با انجام آزمون رعایت روش‌ها از اعمال موثر سیستم کنترل داخلی صاحبکار اطمینان حاصل می‌کند.
۱۶۹. قابل اتکاترین شواهد حسابرسی، مشاهدات حسابرس است.
۱۷۰. مدارک کتبی مهمترین نوع شواهدی است که حسابرسان بر آن اتکا می‌کند.
۱۷۱. سندرسی یعنی آن که حسابرس از وجود اسناد و مدارک مثبتی برای معاملات واحد مورد رسیدگی اطمینان حاصل نماید.
۱۷۲. امروزه حسابرس در مقایسه با گذشته بر سندرسی تاکید کمتری دارد.
۱۷۳. روش‌های تحلیلی بهترین روش جمع‌آوری شواهد حسابرسی است. اجرای روش‌های تحلیلی در تمام حسابرسی‌های مالی توصیه می‌شود.
۱۷۴. روش‌های تحلیلی عبارت است از تجزیه و تحلیل نسبت‌ها و روندهای عمده، شامل پی‌جویی نوسانات و روابط مالی و غیر مالی بدست آمده که با سایر اطلاعات مربوط، مغایرت دارد.
۱۷۵. به طور معمول استفاده از روش‌های تحلیلی در رسیدگی به صورت سود و زیان کاربرد بیشتری دارد.
۱۷۶. برای تعیین روابط بین اقلام ترازنامه از تجزیه و تحلیل نسبت‌ها و برای تعیین روابط بین اقلام صورت سود و زیان از تجزیه و تحلیل روندها استفاده می‌شود.
۱۷۷. از جمله دلایل اجرای روش‌های تحلیلی شناسایی احتمال وجود معاملات غیر عادی است.
۱۷۸. هدف اجرای روش‌های تحلیلی در مرحله برنامه‌ریزی عبارت است از افزایش شناخت حسابرس از نوع فعالیت صاحبکار.
۱۷۹. ساده‌ترین و قاطع‌ترین روش کسب شواهد حسابرسی محاسبه مجدد است.

۱۸۰. چنانچه حسابرس مستقل بخواهد از نتایج کار کارشناس استفاده کند، باید صلاحیت حرفه ای و بی طرفی وی را ارزیابی کند.
۱۸۱. جو یا شدن اطلاعات از اشخاص آگاه درون یا بیرون از واحد مورد رسیدگی پرس و جو نامیده می شود.
۱۸۲. در حسابرسی صورت های مالی بر اساس استانداردهای حسابرسی، دریافت تاییدیه مدیران در تمام سال های مورد رسیدگی الزامی است.
۱۸۳. تاییدیه مدیران باید بر روی سربرگ واحد مورد رسیدگی و خطاب به حسابرس باشد.
۱۸۴. تاریخ تاییدیه مدیران باید با تاریخ گزارش حسابرس یکی باشد.
۱۸۵. تاییدیه مدیران معمولاً توسط هیئت مدیره امضا می شود.
۱۸۶. در صورتی که تاییدیه مدیران در جلسه هیئت مدیره تصویب شده باشد، باید توسط نمایندگانی از اعضای هیئت مدیره امضا شود.
۱۸۷. علت اصلی اخذ تاییدیه مدیران عبارت است از کاهش احتمال تفسیر نادرست مدیریت از مسئولیت خویش در قبال صورت های مالی.
۱۸۸. اخذ گواهی نامه مدیران (تاییدیه مدیران) به منظور تایید مجدد صورت های مالی و اعلام اینکه کلیه وقایع مالی و تعهدات در صورت های مالی و یادداشت های پیوست درج شده است.
۱۸۹. مسئولیت شناسایی و افشای روابط با اشخاص وابسته و معاملات انجام شده با آنان بر عهده مدیریت واحد مورد رسیدگی است.
۱۹۰. فهرست اشخاص وابسته باید برای مراجعات بعدی در پرونده دائمی حسابرسی نگهداری شود.
۱۹۱. در انتخاب نمونه آزمایشی در حسابرسی، انتخاب نمونه بستگی به کفایت کنترل های داخلی دارد.
۱۹۲. هدف اولیه از طبقه بندی اقلام برای نمونه گیری در حسابرسی کاهش اثر پراکندگی در کل جامعه است.
۱۹۳. حداکثر اشتباه موجود در جامعه که حسابرس حاضر به پذیرش آن می باشد و با وجود آن، باز هم بر این باور است که نتایج حاصل از نمونه، هدف حسابرسی را برآورده می کند، اشتباه قابل تحمل نامیده می شود.

۱۹۴. هرچه اشتباه قابل تحمل ارزیابی شده توسط حسابرس بزرگتر باشد، اندازه نمونه باید کوچکتر باشد.
۱۹۵. اشتباه قابل تحمل با اندازه نمونه، رابطه معکوس دارد.
۱۹۶. احتمال این که حسابرسان بر اساس نمونه گیری به نتیجه ای متفاوت از نتیجه حاصل از رسیدگی به کل جامعه دست یابند، خطر نمونه گیری نامیده می شود.
۱۹۷. خطر نمونه گیری با اندازه نمونه، رابطه معکوس دارد.
۱۹۸. در صورت اتکای بیش از واقع بر سیستم کنترل داخلی، خطر کنترل در سطح پایین تعیین می شود و حجم آزمون های محتوا کاهش می یابد.
۱۹۹. خطر رد کردن نادرست به کارایی حسابرسی و نه به موثر بودن رسیدگی ها مربوط می شود.
۲۰۰. چنانچه برآورد اولیه از خطر کنترل پایین باشد، اندازه نمونه در آزمون کنترل ها افزایش می یابد.